

POSTANOWIENIE

23 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 23 lipca 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa K. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
przeciwko Bankowi w M.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na skutek skargi kasacyjnej K. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z 28 listopada 2022 r., I ACa 1337/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od doręczenia pozwanemu odpisu niniejszego postanowienia, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności

w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Ustawodawca wyraźnie redakcyjnie wyodrębnił przesłanki tzw. przedsądu od tzw. podstaw kasacyjnych unormowanych w art. 398³ § 1 k.p.c., którymi jest naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie (pkt 1) oraz naruszenie przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (pkt 2). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do przytoczonych przesłanek przedsądu, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując, że „opisane powyżej okoliczności wydania orzeczenia Sądy II instancji, w tym całkowicie bezpodstawne pominięcie dokonania wykładni oświadczeń woli Banku z 18 listopada i 12 grudnia 2019 r. przesądza o tym, iż w niniejszej sprawie zachodzi objęta art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Fakt naruszenia prawa jakiego dopuścił się Sąd Apelacyjny w Białymstoku jest bowiem dostrzegalny *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby zagłębiania się w szczegóły sprawy lub dokonywania jej poszerzonej analizy.

Niezależnie od powyższego, Powódka z ostrożności procesowej wskazuje także iż za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia także potencjalna nieważność postępowania.”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywiście naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia

w szczególności czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego czyli odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

Skarżący nieprawidłowo zrehabilitował wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W jego treści zawarł bowiem odesłanie wprost do okoliczności przytoczonych na uzasadnienie podstaw kasacyjnych. Jednocześnie uczynił to przy braku zacytowania jakichkolwiek naruszonych jego zdaniem przepisów prawa, co uniemożliwia Sądowi Najwyższemu kontrolę czy spełniony został w sprawie wymóg występowania „kwalifikowanej postaci naruszenia” prawa materialnego lub prawa procesowego. Przedstawione sformułowania cechuje dodatkowo wysoki poziom ogólności, wykluczający odtworzenie ich powiązania z okolicznościami sprawy. Ze względu na niedbałą redakcję wniosku, opartego jedynie o zręby twierdzeń wyrażających stanowisko powoda odmienne niż zaprezentowane przez Sądy *meriti*, rezultat w postaci przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania musiałby skutkować oceną, że podczas wstępnego badania jej zdatności do rozpoznania skarżący skutecznie obciążył Sąd Najwyższy koniecznością wnikania w istotę sprawy, a poszukiwanie naruszeń prawa wśród podstaw kasacyjnych doprowadziłoby do wypaczenia sensu instytucji przedsądu. Trzeba przy tym zaznaczyć, że o rażącym oczywistym naruszeniu prawa nie mogą świadczyć jedynie takie sformułowania, które stanowią polemikę z wypowiedzią Sądów rozpoznających sprawę, wyrażone bez podjęcia się jakiegokolwiek próby wykazania owej oczywistości. Zatem, jeżeli skarżący powoływał się na bezpodstawne pominięcie dokonania wykładni oświadczeń woli Banku z 18 listopada i 12 grudnia 2019 r., to powinien wyszczególnić przepisy, które w ten sposób zostały przez Sąd odwoławczy naruszone.

Również zasygnalizowanie potencjalnie zachodzącej nieważności postępowania we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej bez przytoczenia żadnej

argumentacji na poparcie takiego twierdzenia nie może świadczyć o spełnieniu przesłanki art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Ponadto, analiza motywów wyroku zaprezentowanych przez Sąd Apelacyjny, nie potwierdza tezy, że Sąd Apelacyjny dopuścił się nieprawidłowości w orzekaniu lub dokonał błędnej oceny zarzutów podniesionych w apelacji. Sąd Apelacyjny powołał stosowne przepisy, które znajdowały zastosowanie do okoliczności sprawy i wyjaśnił, z jakiego powodu ma to miejsce. Sąd Najwyższy w tym wywodzie nie dopatrywał się rażącej wadliwości w stosowaniu norm prawa procesowego i prawa materialnego, która uzasadniałaby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r. poz. 1935), orzeczono jak w postanowieniu.

[SOP]

[a!]